

KOLPING

VII. évfolyam 6. szám • A MAGYAR KOLPING SZÖVETSÉG LAPJA • 1997. június

VEGYÉTEK A SZENTLELKEK!

„Vegyétek a Szentlelket!” – e szavakkal adja át az Úr Jézus hatalmát a Lélekben az apostoloknak, hogy az ő nevében bocsássák meg a bűnöket. A Lélek kiárasztás az egyházra – amit pünkösdkor ünnepelünk – az üdvörténet új korszakát nyitotta meg a történelemben. Ez a Szentlélek korszaka. Mi is ebben a korszakban élünk és a „Lélek erejében” kell tanúbizonyságot tennünk Jézus igazáról, szóval és tettel.

A Lélek lefoglal

Az újszövetségi szentírás úgy beszél a harmadik isteni személyről, mint tiszta személyes szellemi valóságról, akit megszentelő léleknek, vigasztalónak nevez. Ő az, aki az Atyától és a Fiútól származik, és egylényegű az Atyával és a Fiúval. Az utolsó vacsorán az Úr Jézus róla beszél, mint aki eljövendő és aki majd az apostolok eszébe juttat mindent, amit a Mester tanított. Ő az, aki majd az apostolokat megerősíti a tanúságtételben. Szent Ágoston találatlanul mutat rá, hogy a Szentlélek az Atya és a Fiú egymás felé áradó szeretetének örök megszemélyesülése. Ő az isteni élet elve ezért joggal nevezzük Szentléleknek, hiszen a lélek szó jelentése is életelvet jelent. Amikor Jézus Urunk elküldte a Szentlelket, akkor az ő isteni életében (a természetfölötti kegyelmi életben) részesített minket. Ez a részesezés egyben lefoglaltságot is jelent, ha valaki megkeresztelkedik. A keresztességben Jézus Krisztus érdemeire való tekintettel a megváltás erejéből, tagjai leszünk Krisztus titokzatos testének, ami az egyház. Ennek a testnek – amint ezt Szent Pál apostol szövege tanítja – feje Krisztus és a fő életéből részesednek a tagok. A megváltás tehát – ami a keresztességben aktualizálódik, személyre szólóan – nem csupán az áteredő bűntől és minden személyes bűntől tisztítja meg a bűnbánót és keresztény hitét megvallót, hanem a krisztusi életben részesíti is a Szentlélekben. Ezért aki megkeresztelkedik, az megkapja a megszentelő kegyelmet. A Lélek által történelmi lefoglaltság egyszeri, mert Isten hűségese és – az apostol kifejezését

használva – a Lélek foglalóját vési lelkünkbe. Ezért mind a keresztesség, mind a bérmálás, mind az egyházi rend szentségét csak egyszer lehet érvényesenné fölvenni és nem lehet megismételni. Ezek ugyanis „jegyzőkönyvi szentségek”, mivel a Szentlélek pecsétjével lefoglalnak a keresztény hivatásra.

A Lélek megerősít

A szellemi valóságok létét hatásukból tapasztaljuk meg. Amilyen a működés hatása, olyan a működtető természetű. Ha a működés hatása csak szellemileg tapasztalható meg, akkor a működtető is szellemi természetű. Ha a hatás olyan beállítottságot és erkölcsi magatartást jelenít meg, mint ami Jézusra emlékeztet, akkor a hatóok maga a Szentlélek Úristen. Egyébként ez a szellemi hatások megkülönböztetése tudományának is az alapelve. Napjainkban erre különösen is szükség van, mert a pluralista világban számos – akárhányszor vallási mezben jelentkező – szellemi hatás ér bennünket, ahol a látszat-jó és a féligazság sokakat megtéveszt. Csak az a szellemi (vallási) hatás származik a Szentlélektől, amelynek működési „gyümölcsei” Jézusra emlékeztetnek és az egyház tanításával összeegyeztethetők. Más hatások és az ebből fakadó tettek sok értékes részigezést mutathatnak meg és tiszteletre méltó tulajdonságokat jeleníthetnek meg, mégsem származnak a Szentlélektől. Mivel Isten Szentlelke nem automatikusan fejt ki hatását a lélekben, hanem az isteni élet erejével szabaddal karitilag együtt is kell működni, ezért lehetséges, hogy valakit megkereszteltek, de az isteni élet nem tudja kifejteni benne termékenyítő hatását. Szükség van tehát a Lélek megerősítő erejére. Különösen nagykorúságunk kezdetén, amikor keresztény értelemben is nagykorúvá kell válnunk. Erre kapjuk meg az erőt a bérmálás szentségében, ami a keresztességi kegyelmek megerősítését fejezi ki. A bérmálás szentségét, szükség esetén, bármely pap kiszolgáltathatja, mégis ünnepélyes kiszolgáltatója a püspök. Ez azért van így, mert a püs-

pök az apostolok közvetlen utódja. S mivel az apostolok küldetése a helyi egyházmegyén túl a világegyházra is kiterjed, ezért jelenléte a szentség kiszolgáltatásában a bérmálkozó egyetemes (görög szóval „katolikus”) tanúbizonyságtévő küldetését is kifejezi. Bizonyos értelemben a papszentelésben és püspökszentelésben is ez az egyetemes mozzanat kerül az előtérbe. Akár a bérmálásban, itt is a Szentlélek kiárasztása a püspök szolgálata által, sajátos megerősítést jelent.

A Lélek újjáteremt

Amint testi életünket is regenerálni kell, úgy a lelki életünk is folytonos megújulásra szorul. Lelki életünk újjáteremtője a Szentlélek. Újjáteremtése abban nyilvánul meg, hogy közreműködő együttműködésünkkel Krisztus vonásainak elhalványult kontúráit újrajzolja képünkön. Ez leginkább a bűnbánat szentségében történik, ami azért „fárasztó keresztesség”, mert nem könnyű az alázatot gyakorolni, bűneinket megvallani és jóvátenni. Ám ne feledjük, hogy a méltó bánatra adott feloldozásban a pap a Szentlélek újjáteremtő erejét közvetíti számunkra. Ennek az erőnek a hatékonysága abban nyilvánul meg, hogy természetes jó tulajdonságainkat felfokozza és természetfeletti érdemszerzés forrásává teszi. Így aki jó, az még jobb lesz a Lélek erejében. Az eucharisztia, a szentáldozás is a Szentlélek újjáteremtő kegyelme által teszi örök életre tápláló kenyérré Krisztus testét és véré. Ezért mondja az Üdvözítő a kafaurnaumi beszédében: „Ha nem eszitek az Embria testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibenetek” (Ján. 6,53-54).

Ha engedjük magunkat a Szentlélek által újjáteremteni, akkor megváltozik a világhoz – szűkebb és tágabb környezetünkhöz – a viszonyunk. Óaltala és általunk szebbé és jobbá válik a földkeresség. Ebben hinnünk kell, mert nem a mennyiség, hanem a minőség számít. Vegyük tehát a Szentlelket, hogy lefoglalhasson, megerősíthessen és újjáteremthessen mindnyájunkat.

Dr. Bolberitz Pál pápai prelátus

Igazságosabb és testvériesebb világot!

A helyzetkép elemzésénél a körlevél egyéni életvitelünk minőségének romlásáról számol be. Megcsappant az élet iránti tisztelet. Sokan elvesztették önbizalmukat és jövőbe vetett reményüket. Az értékrend meglazult, az élet minősége tovább romlott.

Sokan csak önmagukkal törődnek. Örvedetes viszont, hogy számos önkéntes civil szervezet indult karitatív céllal.

Ugyanakkor a közéletben háttérbe szorult mások emberi méltóságának tiszteletben tartása. Veszélybe került mind a köztulajdon, mind pedig a magántulajdon.

Az elemi tisztesség és becsület továbbá a munkaerkölcs sokak szemében neveltségessé vált. Veszedelemet jelent, hogy terjed az önző faragatlan viselkedés a szándékosan pusztító brutális magatartás.

Általánossá vált a növekvő szegénység közepette is a fogyasztói társadalmi szemlélet.

Az erkölcsi lazaság a házasságban és a családi életben is érzékelhető. Veszélyben van a család hagyományos szerkezete, jellemző a válások nagy száma és a nagycsaládosok hátrányos helyzetbe juttatása.

Mindez érzékelhető a kultúra minden területén, ahol a szélsőséges önző pluralizmus szemlélete eljogokat élvez, mind a tömegkommunikációs médiumok, mind az iskolai oktatás és nevelés területén, holott a nevelés feladatát újra közüggé kellene tenni, összefogva mindazokat a jószándékú erőket amelyek az ország jövőéért felelősnek érzik magukat.

A következőkben szó szerint idézzük a Püspöki Kari Körlevél 4. fejezetének szempontok és ajánlások részét.

4. A KULTÚRA

B) Szempontok és ajánlások

Intézményes reformok

106. Kiemelt fontosságú területnek kell tekinteni oktatási intézményrendszerünket. Egyrészt vissza kellene adni a tudás rangját, a szorgalmas és a becsületes munka értékét, azoknak az alapvető értékeknek a társadalmi elfogadottságát és megbecsültségét, amelyek nélkül tartósan nem létezhet emberi kultúra (ilyen értékek például a megbízhatóság, a becsületesség, a szorgalom, az öntevékeny kezdeményezés, a másik ember és a közjó iránt érzett felelősségtudat, más nemzetek tisztelete, a szülőföld és a haza szeretete, a hagyomány tisztelete). Másrészt szükséges volna megakadályozni a további értékrombolást. A közoktatás alapját megszabó irányelveknek nemcsak a megszerzendő tudás körét és tartalmát, a korszerű műveltségisményt kellene megszabniuk, hanem meg kellene határozniuk az igaz és teljes ember eszményét is.

107. Anyagi és erkölcsi tekintetben egyaránt segíteni kell a családokat abban, hogy jobban betöltsék nevelő hivatásukat, hogy az alapvető értékek átadá-

sa a kisgyermekkorban, a családban történjen. Gyermekek és család-barát szemléletet kell kialakítani a közvéleményben: az frott és elektronikus sajtónak ebben megkülönböztetett szerepet kellene vállalnia. Korlátozni szükséges az erőszakot és pornográfia vonzó színeiben felütnetű elektronikus szórakoztató programok forgalmazását és terjesztését (akár a televízióban, akár videokazettákon).

Oktatási rendszerünknek különös figyelmet kell szentelnie a hátrányos helyzetű fiatalokra: a testi vagy/és szellemi fogyatékosokra, az állami gondozásban felnövőkre, a társadalmi beilleszkedési zavarokkal küszködőkre, azokra, akik egészen fiatalon az alkohol, a drog, a lézengő, értelmetlen és céltalan, magát törvénytelen kívül helyező életmód áldozatává lettek. A fiatalok bűnözés és öngyilkosság megakadályozására vagy legalább csökkentésére a fiatalokon segítő, hosszútávú és hatékony programokat kell kidolgozni, az állami intézmények és a társadalmi kezdeményezések közös összefogására építve. Igen fontos lenne az is, hogy az állam is segítse az ön-

kéntesen alakult szervezetek és intézmények munkáját ezen a területen.

Mindent el kell követni azért, hogy az állami gondozottak száma radikálisan csökkenjen, s ezek a fiatalok az emberi kibontakozásukat leginkább segítő környezetbe kerüljenek. Az államnak támogatnia kell mindazokat az egyházi és társadalmi kezdeményezéseket, amelyek a veszélyeztetett családok, az alkoholisták, a kábítószer-élvezők, az elítéltek, a börtönből szabadultak gondozását vállalják fel.

Összefogás a jövőért

108. Kultúránk csak akkor erősödhet meg újra, és segítheti az utánunk jövőket is a teljesebb és boldogabb emberi életre, ha ki tudjuk alakítani magunkban és bennük a jövőnkért vállalt felelősséget és a valódi értékekhez igazodó, tudatos életvezetést; ha valós és elérhető jövőképet és értékrendet tudunk átadni a fiataloknak. A társadalom egyik legnagyobb kincse azokban a fiatalokban rejlik, akik tudatosan készülnek arra, hogy értékes életet éljenek, a társadalom és az emberiség szolgálatára legyenek. Éppen ezért az államnak és az egész társadalomnak összehangolt erőfeszítésére van szükség ahhoz, hogy újra növekedjen az iskola és a pedagógusok tekintélye és megbecsülése. A rosszul fizetett, munkáját nem hivatásból végző pedagógus nem fogja pótolni azokat a hiányokat, amelyeket a tanuló hazulról hoz magával. Az államnak, a közoktatási rendszer fenntartóinak tehát gondoskodniuk kell a pedagógusok megfelelő szintű bérezéséről. „Gondoskodni kell arról, hogy mindenki kielégítő mértékben hozzájusson a kultúra javaihoz, elsősorban az ún. alapkultúra elemeit képező javakhoz...” „Arra kell törekedni, hogy magasabb szintű tanulmányokat mindenki folytasson, akinek megvan hozzá a tehetsége... Így érheti el minden ember és minden társadalmi réteg kulturális életének azt a teljes kibontakozását, amely összhangban van tehetségével és hagyományaival” (GS 60).

109. Átalakulási folyamatainkban nélkülösúlyt kell kapnia a társadalom egészét átfogó nevelési-művelési-kulturálódási programnak. „A kultúrának a személyiség teljes tökéletesedését, a közösség meg az egész emberiség javát kell szolgálnia... Ki kell művelnie a szellemet... továbbá gondot kell fordítani a vallási, erkölcsi és szociális érzék kifejtésére” (GS 59). Ebben az egyház is felajánlja az Evangélium értékeit, kétezer éves hagyományának kincseit, szolgálatát a

nevelésben és az oktatásban. Világszerte számos jel figyelmeztet arra, hogy a hagyományos értékrend feladása mennyire fenyegeti az emberiség életét. A második világháború utáni pártállami rendszer nagyban hozzájárult a szilárd erkölcsi elvek lerombolásához. Szétzilálta azokat a közösségeket, felszámolta vagy meggyőngyítette azokat az intézményeket, amelyek ezeket az értékeket hordozták. A megmaradt romokon könnyen, szinte ellenállás nélkül hódított teret a jóformáin korlátlan szabadosság, az anyagiakra összpontosító, önző fogyasztói szemlélet. A kereszténység az emberi élet fenntartásához nélkülözhetetlen igazságok és értékek képviselőjével az emberiséget szolgálja. „Az üdvösség üzenete és a kultúra közötti számos kapcsolatot találunk.” „A krisztusi örömhír... a népek erkölceit szüntelenül tisztogatja és nemesíti. Istentől származó gazdagságával mintegy belülről termékenyíti meg, erősíti, kiegészíti, sőt Krisztusban meg is újítja” (GS 58).

110. Az államnak kötelessége, a társadalom minden tagjának pedig lelkiismereti felelőssége, hogy támogassa mindazokat a kezdeményezéseket, amelyek az életmód nemesítését, az alapvető emberi értékekre való nevelést, a közélet és a családi élet kultúráját szolgálják. „A közhatalomnak... megfelelő segítséget kell nyújtania ahhoz, hogy mindenki kulturált életet élhessen, a nemzeti kisebbség is” (GS 59). Szükséges, hogy a közszolgálati

feladatokat ellátó tömegkommunikációs eszközök tárgyilagos, pontos és mindenre kiterjedő tájékoztatást adjanak a világban és az országban zajló folyamatokról. Az ellentétek szítása helyett a társadalmon belüli párbeszédet szolgálják, vállaljanak részt a nevelés feladatából, s az emberek szórakoztatását is az erkölcsi és az emberi méltóság szempontjainak figyelembe vételével végezzék. „A társadalomnak megvan a joga, hogy információt kapjon mindarról, amit az embereknek, akár mint egyes csoportok tagjainak, hasznos tudniuk... Ez megköveteli, hogy a közlés tartalma mindig igaz és teljes legyen” (IM 5.).

Az egyház Isten ajándékának tekinti a médiát, hiszen tevériesen összeköti az embereket” (CP 17).

111. Az egyház maga is segíti a társadalomban folyó párbeszéd és a kívánatos egyetértés kialakulását avval, hogy saját közösségén belül is támogatja az őszinte és testvéries párbeszéd különböző módjait, s maga is tevériesen részt kíván venni a közvélemény alakításában, a társadalom közösséggé szerveződésében. „Az emberek közötti jobb megértés és figyelem, a segítőkészség és az alkotó együttműködés – amit a tömegkommunikáció hihetetlen mértékben tud támogatni – olyan célok, amelyek Isten népének célkitűzéseivel összhangban állnak, s amelyeket az egyház még inkább elmélyít” (CP 18).

BEFEJEZÉS

112. Számos problémát soroltunk fel, számos feladatra világítottunk rá. Mindezt azonban nem kívülről kritikusként, hanem annak tudatában tettük, hogy az egyház ma is része a társadalom életének, ahogyan szerves része volt az egy évezreden át. Hogyan lehet mindezt s a többi még ránk váró feladatot teljesíteni? Jelenünk fájdalmas problémái és a mélyreható változások cselekvésre s országos összefogásra szólítanak mindnyájunkat. Nemcsak jogrendünk, politikai rendszerünk, gazdasági életünk helyes működése forog kockán, hanem erkölcsi-kulturális-emberi életünk is. A mindnyájunkat sújtó terhek, a válságjelenségek, a feladatok nagysága sokakat elbátortalanít vagy éppen türelmetlenné tesz. a katolikus egyház – sem vezetőiben, sem hí-

veiben – nem vonhatja s nem is vonja ki magát e terhek alól, s a társadalom tagjaival és szervezeteivel kapcsolatot keresve vállalja a reá eső feladatokat is. Jelen körlevelünkkel is ennek kívánatunk hangot adni. Bármilyen áttekinthetetlennek látszik is a kibontakozás útja, bizalmunkat nem adjuk fel. Jézus Krisztustól tudjuk; mire teremtette és hívta meg Isten az embert, hogyan tudja kibontakoztatni önmagát, jobbítani életkörülményeit, békét és boldogságot teremteni a társadalomban. A reményre hívott meg minket Krisztus, s bízunk benne, hogy a boldogabb jövőbe vetett reménység elszánást és erőt ad mindnyájunknak, hogy közös összefogással és felelősségvállalással építsük az ország jövőjét.

A Váci Kolping Család rendezésében könyvbemutató volt melynek keretében Dr. Bolberitz Pál professzor, prézes bemutatta a Hit és Ész című nemrégien megjelent kötetét, melyet előadás és baráti beszélgetés követett.

Az összefogott jelenlétével megtisztelte Keszthelyi Ferenc váci megyéspüspök úr is.

Nemzetközi hírek

Németország:

Reménységünk jelképe a kereszt

A Speyer Egyházmegyei Kolping Szövetség zárandoklatot szervezett a speyeri dómba, melynek jelszava ez volt: „Reménységünk jelképe a kereszt”. Az ezredforduló jubileumi szert évére készülve az 1997-es esztendőben kiemelten Jézus személye áll ugyanis a figyelem központjában. Jézus üdvözítő halála szorosán kapcsolódik a kereszthez, mely számos kísérlet ellenére különféle formában mégis megmutatkozik a nyilvánosság előtt. Az egyes Kolping-családok a fémből, fából vagy venyigéből készített keresztjeikkel vonultak, és ezzel elkötelezettségükről tettek tanúságot.

Az önkisegítés elve mindenütt időszerű

A Bamberg Egyházmegyei Kolping Szövetség közgyűlésén Spranger, bonni miniszter méltatta azokat az eredményeket, melyeket a Nemzetközi Kolping Szövetség számos fejlődő országban önszervező csoportok megszervezésével az elmúlt 30 év folyamán elért. Felhívta azonban a figyelmet arra, hogy a fejlett európai országokban az önszervező jelenségét újra fel kell fedezni. A Kolpingmozgalomnak az emberekkel tudatosítania kell, hogy a saját és a környezetük sorsának alakulásáért önmaguknak is kell felelősséget vállalni.

Csehország:

Terpáia kábítószerfüggő fiatalok részére

A Cseh Kolping Szövetség kábítószerfüggővé vált fiatalok gyógykezelésére hozott létre egy intézményt, mivel e téren nagy hiány mutatkozik. Egy öreg parasztgazdaságot építettek át e célra, ahol 8–15 főből álló csoportok egy vagy két éven keresztül gyógyító ellátásban részesülhetnek, miközben a gyümölcs- és zöldségkertészetben, mezőgazdaságban és állattenyésztésben foglalkoztatják őket.

KOLPING *írásai*

Felelősségünk egymásért

Istenbe vetett bizalma és pozitív élet-tapasztalata határozta meg Kolping alapfelfogását embertársairól:

„Az emberek tulajdonképpen nem olyan rosszak, mint ahogyan azt szeretik beállítani. Bánjatok csak velük valóban keresztény módon, akkor hamarosan meggyőződhetek tévedésekről. Az életben sokszor tapasztaltuk meg ezt és naponta tapasztaljuk meg újra, és miközben más emberekben csökken az emberek iránti bizalom, bennünk hála Istennek, egyre erősödik. Különösen hiszünk még a dolgozó ifjúságunkban minden hibájuk, züllöttségük és a korszellemnek való behódolásuk ellenére. És mert hiszünk bennük, nem nyugodhatunk, értük tevékenykedünk... Ha alázattal tudjuk is, hogy mire nem vagyunk képesek, lelkiismereti készletésből mégis minden erőnkkel azon kell lennünk, hogy valósítsuk meg azt, amire képesek vagyunk. Amennyiben ez viszonylag kevés és nem tudja megszüntetni korunk sok baját, nem képes újja teremteni a nagyon is elvadult világot, akkor gondoljuk meg, hogy nem is erre vagyunk hivatva. Viszont köteleltségünk, mégpedig szigorú, komoly és sürgető köteleltségünk, hogy a keveset nagy odaadással tegyük. Ha kicsi is az a darab föld, amit megmunkálunk, fáradozásunk azért nem lesz hiábavaló, ha valóban megerőltetjük magunkat, hogy azt a kis darab földet olyan termékennyé tegyük, amennyire csak lehetséges. Nem kellene-e mindenkinek azon lenni, hogy a hozzá legközelebb álló emberek körét tekintené a gondjára bízott darabka földnek? És amennyiben nem is tudna befolyást gyakorolni száz emberre, és megelégedne tízzel vagy csupán kettővel, végül akár csak eggyel, nem számítana ez is? Ezáltal mindannyiunkban megnőne az emberekbe vetett hitünk, és az emberek is erősebben hinnének bennünk.”

Kolping kereszténytelen beállított-ságként elítélte azt, ha kényelmességből, lustaságból, vagy érdektelenségből valaki nem kötelezi el magát „az igazság és a jó szolgálatára”: „Az életben szerettem egy olyan tapasztalatot, amiért drága tandíjat kellett fizetnem, és amelyet mégis szívesen adok tovább ingyen...: A mások javára történő minden vállalkozásnál, amelyet mások segítsége nélkül nem tudsz végrehajtani, és melynek kivitelezéséhez a szükséges anyagi eszközök

sem állnak rendelkezésre, tíz esetből kilencszer elsősorban Istenre és önmagadra hagyatkozzál. Ha az emberekkel akarsz valamit elérni, akkor száz esetből kilencvenkilencszer inkább az emberek tunyaságára és kényelmességére számíts, mintsem buzgóságukra, lelkesedésükre és egyéb szép tulajdonságukra, melyek amilyen szépek, olyan ritkák is.” Mégis, a jó ügyért vállalt személyes kezdeményezés és az Istenre hagyatkozás várhatóan mások csatlakozását, együttműködését fogja eredményezni, mert: „Az ember nem képes egészen elszigetelődni, csak önmagának élni. Természetéből fakadóan akar, sőt legbensőbb lényege szerint kell is másokhoz társulnia, ezzel együtt viszont a saját korlátlan szabadságáról is le kell mondania.”

A keresztény ember társadalmi felelősségével kapcsolatban Kolping a szív műveltségét emelte ki. Nem az értelmi képzés elhanyagolásáról van szó, hanem azt akarta, hogy az értelem művelése ne a szív rovására történjen: „A szívnek és az értelemnek a kinyilvánítása az életnek az a finom titka, amely által képesek leszünk az embereket vonzani, felemelni, megnyerni. A szívnek ezt a kinyilvánítását azzal lehet gyakorolni, ha azokról az embertársainkról, akiknek ránk szükségük van, odafordulással, figyelemmel és törődéssel gyakorlatilag gondoskodunk.” A szív műveltségét Kolping a jellemkialakítás alapjának is tartotta. Számára ebben az volt a döntő, hogy ember

felismerje földi életének igazi rendeltetését, és azt igyekezzen hűségesen megvalósítani: „Jellemes ember az, aki megszokta, hogy helyesnek ítéli alapelvek szerint gondolkodjon és cselekedjen. Előfeltétele a szilárd alap és követelménye a megbízható hűség...”

Általában a fiatalkori nevelés képezi a jövőd jellem alapját. Mivel a jellem az őt meghatározó alapelveken nyugszik, az alapelvek közvetítése pedig kívülről történik, ezért igen sok, ha nem minden éppen ezen fog múlni... Ha ugyanis azok az elvek, melyek valakinek a magatartását meghatározzák, és annak mértékéül szolgálnak, nem helyesek, akkor a hamis alapelvek nyomán jelleme is hamis lesz.”

A másokért való felelősség viselése Kolping meglátása szerint bele van ültetve az emberbe. A szociális felelősség alól ezért nem szabad kibújnunk: „Isten a föld térségét és a földi élet idejét, a szellemi és testi erőket segítő kegyelmével együtt nem hiába adta az embernek, nem azért, hogy mindent csak Ő vigyen végbe, hanem azért, hogy az ember szintén hasson és munkálkodjon és segítsen megvalósítani azokat a célokat, amelyek elérésére Isten őt a világra állította. Nem alvásra vagyunk teremtve, hanem munkára, nem az evésre és az ivásra, hanem a belőlük nyert erő alkalmazására. A boldogság vagy boldogtalanság bizonyos mértékben a saját kezünkbe van adva, amint teszünk, úgy alakul életünk.”

Ez a kötelezettség azonban nemcsak az emberek egymás közti dolgaira és személyes életük alakítására vonatkozik. A szociális köteleltség a személyes tulajdonra és körülményekre is érvényes. „Aki pedig a földi javak vonatkozásában vétkezik, Istenen kívül, aki az összes földi javaknak igazi tulajdonosa, még az embertársak ellen, a társadalom ellen is vétkezik.”

Lang György

Végy magadnak időt!

GONDOLKODNI,

– ez lesz erőd forrása;

JÁTSZANI,

– ez az örök ifjúság titka;

OLVASNI,

– ez a bölcsességnek a forrása;

IMÁDKOZNI,

– ez a világ leghatékonyabb ereje;

SZERETNI,

– ez Istentől kapott előjog
(felbecsülhetetlen ajándék);

BARÁTSÁGOT ÁPOLNI,

– ez a boldogságnak az útja;

NEVETNI,

– ez a lélek muzsikája;

ADNI ÉS SEGÍTENI,

– ez visz a tökéletesség felé;

DOLGOZNI,

– ez eredményt és jutalmat szerez;

AZ IRGALMASSÁG GYAKORLÁSÁRA

– ezzel kincset halmozol

Kedves Kolping-tagok!

Az utolsó vezetőségi ülésen olyan állásfoglalás született, hogy a tagság a megelőző időszak munkájáról, a vezetőség határozatairól tájékoztassék. Mindezzel a közös gondolkodást, a tagságnak gondjainkba való mind szélesebb körű bevonását kívánjuk elérni.

Mint arról már a közvetlenül megküldött levélből értesülhettek, Seregély István egri érsek úr a korábbi időszak feszültségeire, Festing prelátus, nemzetközi főprézes úrral egyeztetve levelet írt a tagsághoz.

A május 24-i országos vezetőségi ülésen Bertalan Tamás, az eddigi ifjúsági képviselő lemondott.

Az országos vezetőség ezt tudomásul vette és az alábbi határozatot hozta:

„Az országos vezetőség köszöni és nagyra értékeli Bertalan Tamás eddigi munkáját, különösen hálás az ifjúság összefogásában tett eredményes lépéseiért, melyet kér, hogy legjobb tudása szerint folytasson. Köszöni, hogy a béke és megnyugvás kedvéért önként lép vissza választott tisztétől. Egyúttal jó szívvvel kéri a fiatalságot, hogy ezt a nehéz helyzetet bölcs megértéssel fogadja és tartsa tisztelőben.”

Az ügyvel összefüggésben még egy határozat született, mely szerint a korábban lemondott Bolberitz atyának és Bertalan Tamásnak a vezetőség levélben is kifejezi eddigi munkájukért köszönetét és háláját.

Figyelemmel Seregély érsek úr, fővédnökünk levelére, az országos vezetőség úgy határozott, hogy 1998. március 31-ig tisztújító közgyűlést kell tartani Budapesten, amelyet – értelemszerűen – meg kell előzniük a helyi és regionális értekezleteknek.

A törvényes és országosan egységes jogi működés érdekében a vezetőség megbízta az országos elnökséget, hogy a tavaly elfogadott Alapszabálynak megfelelően korrigálja, pontosítsa a minta alapszabályt, és augusztus 31-ig azt minden Kolping Családnak küldje meg.

A különféle szabálytalanságok miatt korábban felmentett országos titkár (Tarnóczi Lajos) munkájának végzésével átmenetileg Szabó János gazdasági vezetőt bízta meg, egyúttal bizottságot küldött ki az országos vezetőség, hogy a vezetés struktúráját tekintse át és tegyen javaslatot a feladatok hatékonyabb és gazdaságosabb ellátására.

Ezt követően az ez évi pályázatok kiírására, a támogatandó célokra fogadott el határozatot a vezetőség, amelyet a Kolping Családoknak június 15-ig ki kellett küldeni. Ezzel összefüggésben a vezetőség állást foglalt, hogy a szövetség csak az évi pályázat kiírásának keretei között nyújthat pénzügyi támogatást.

Az új alapszabálynak megfelelően határozat született nyolc újonnan alakult Kolping család felvételéről, amely szerint a

- Hévízi Kolping Család Egyesület
- Badacsonytomaji Kolping Család Egyesület
- Jásdi Kolping Család Egyesület
- Nagynyárádi Kolping Család Egyesület
- Bánfai Kolping Család Egyesület
- Gödöllői Kolping Család Egyesület
- Dévaványai Kolping Család Egyesület
- Ecsédi Kolping Család Egyesület

Május hó 24-től a Magyar Kolping Szövetség tagjaivá lettek. *Szívvel gratulálunk!*

Végezetül az országos vezetőség kitüntetésre terjeszti fel a Nemzetközi Kolping Szövetséghez Pécsi Gézát, régi legényegyleti tagtársunkat, aki a napokban töltötte be 70. életévét, és aki a betiltottság éveiben személyes kockázatot vállalva tartotta a kapcsolatot a kölni központtal.

Kedves Tagtársak, a vezetőségi értekezlet szintje reményeink szerint pontot tett egy nehéz, feszült időszakra, amelyet minden bizonytalannal olyan követ, amelyet sokkal inkább az egyetértés fog jellemezni, mint a megosztottság.

Minden kedves tagtársunknak kellemes nyári pihenést kívánva,

szívélyes üdvözléssel:

Dr. Korinek László országos elnök

Wass Albert

Üzenet haza

Üzenem az otthoni hegynek:

A csillagok járása változó.
És törvényei vannak a szeleknek,
esőnek, hónak, fellegeknek
és nincsen ború, örökkévaló.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a földnek: csak teremjen,
ha sáska rájja is le a vetést.
Ha vakond túrja is a gyökeret.
A világ fölöt örökké a Rend
s nemvész magja a nemes gabonának,
de híre sem lesz egykor a családnak;
az idő lemárja a gyomokat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem az erdőnek: ne féljen,
ha csattog is a baltások hada.
Mert erősebb a baltánál a fa
s a vérző csonkból virradó tavaszra
új erdő sarjad győzedelmesen.
S még mindig leaek fák, mikor a rozsdá
a gyilkos vasat rég felfalta már
s a sújtó kéz is szent jóvátétellel
hasznos anyaggá vált a föld alatt...
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
ha egyenlővé teszük is a földdel,
nemzedékek őrváltásain
jönnek majd újra boldog építők
és kiássák a fundamentumot
s az erkölcs ősi, hófehér kővére
emelnek falat, tetőt, templomot.

Jön ezer új Kőműves Kelemen,
ki nem hamuval és nem embervérrel
köti meg a békesség falát,
de szenteltvízzel és búzakenyérrel
és épít régi kőből új hazát.
Üzenem a háznak, mely fölnevelt:
a fundamentom Istentől való
és Istentől való az akarát,
mely újra építi a falakat.
A víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

És üzenem a volt barátainak,
kik megtagadják ma a nevemet:
ha fordul egyet újra a kerék,
én akkor is a barátjok leaek
és nem lesz bosszú, gyűlölet, harag.
Kezet nyújtunk egymásnak és megýnk
és leszünk Egy Cél és Egy Akarát:
a víz szalad, a kő marad,
a kő marad.

És üzenem mindenkinek,
testvémek, rokonok, idegenek,
gonoszok, jónak, hűségesekek és alávalónak,
annak, akit a fájás űz és annak,
kinek kezéhez vércseppek tapadnak:
vigyázzatok és imádkozzatok!
Valahol fönt a magos ég alatt
mozdulnak már lassan a csillagok
s a víz szalad, csak a kő marad,
a kő marad.

Maradnak az igazak és a jók.
A tiszták és a békességesekek.
Erdők, hegyek, tanok és emberek,
Jól gondolja meg, ki mint cselekszik!

Likasszák már az égben fent a rostat
s a csillagok tengelyét olajozzák
szorgalmas angyalok.
És léssen csillagfordulás megint
és miként hirdeti a Biblia:
megméretik az emberek fia
s ki mint vetett, azonképpen arat.
Mert elfut a víz és csak a kő marad,
de a kő marad.

KÖNYVISMERTETÉS

A Magyar Kolping Szövetség gondozásában
eddig megjelent művek:

Victor Conzemius: Adolf Kolping (47 oldal)

Kiadó: Kolping Verlag/Szent Maximilián Kiadó (1991)

A nemzetközileg ismert egyháztörténész igen olvasmányosan és lényegre törően mutatja be Kolping Adolf életét és működését. Érzékletesen villantja fel annak a rendkívül vonzó személyiségnek az eredetiségét, akinek a kisugárzása máig is megjellegzi a világszerte működő Kolping-mozgalom arculatát. A könyv alkalmas arra, hogy fellelkesítsen mindenkit, aki tenni akar a társadalom felemelkedéséért.

Joseph Höffner: Gazdasági rend, gazdasági etika (46 oldal)

Kiadó: Ordo Socialis/Magyar Kolping Szövetség (1993)

Höffner volt kölni bñboros érsek egyike azon kevés katolikus püspököknek, aki közgazdaságból doktorált, és a katolikus társadalmi tanítás egyik legkiválóbb képviselőjének számít. Felvázolja és értékeli a piacgazdaság különböző formáit, valamint a központilag irányított gazdasági rendszereket. Nem csupán elveket rögzít, hanem föltárja a folyamatok történelmi hátterét is. Iránymutató és figyelmeztető az a végkövetkeztetése, hogy tisztességes gazdasági erkölcs nélkül egyetlen ország sem lehet életképes.

Gräßle-Jung-Keller: „Cselekvő hit”

(„Impulse” I. kötet) (232 oldal)

Kiadó: Patmos Verlag/Magyar Kolping Szövetség (1996)

A szerzők csoportmunkája a 16-20 éves fiatalok hitbeli és világnézeti nevelésében szerzett gazdag tapasztalatának gyümölcse. A mai életben felmerülő hitbeli, világnézeti és erkölcsi kérdések kerülnek megtárgyalásra úgy, hogy a nézetek ütköztetése nyomán alakul ki a meggyőződéses válasz.

Az első kötet az emberi személyiség, a szabadság, a lelkiismeret, a bűn és megbocsátás kérdéseit járja körül, elirányít az emberi együttélés kérdéseiben a család, a barátság és a nemek találkozása viszonylatában, alakítja a természetről, a társadalomról, Istenről és a mai egyházzról, az állampolgári felelősségről vallott nézeteket.

A második kötetben az élet értelme, a házasság, a szülői hivatás kerül megtárgyalásra. Szóba kerülnek a tudomány és a vallás viszonya, a materializmus és a humanizmus, a biblia üzenete, Jézus személye, a kereszténység a világban, továbbá az emberi méltóság és az emberi jogok, a társadalmi igazságosság és az emberiség jövője.

A provokatíve felvetett kérdések után közölt ismeretesek és állásfoglalások segítségével az olvasó maga lesz képes helyesen dönteni és felelősen cselekedni.

Johannes Nattermann: A jó vezető (32 oldal)

Kiadó: Kolping Verlag/Magyar Kolping Mozgalomért Alapítvány (1996)

Dr. Johannes Nattermann a Kolping-mozgalom egyik kimagasló személyisége 1920-1934 években a nemzetközi főtitkári tisztséget töltötte be. Az egyesületi életben szerzett gazdag tapasztalatából merítve írta meg többek között az egyesületi vezetők számára útmutatását. Ajánlható mindenképp az azoknak, akik a Kolping-családokban irányító tevékenységet folytatnak, de mindenkinek, aki komolyan érdeklődik katolikus társadalmi szervezetek vezetése iránt.

Bolberitz Pál: Alkotó hit (164 oldal)

Kiadó: Magyar Kolping Mozgalomért Alapítvány (1996)

Dr. Bolberitz Pál pápai prelátus, mint a Magyar Kolping Szövetség alapító egyházi elnöke rendszeresen közölte elmélkedő írásait a „Kolping”-újságban. Az 1991-1996. években megjelent írások ebben a kötetben időrendi sorrendben vannak rendszerezve, amit az aktualitásokra való odafigyelés indokol.

Az „Alkotó hit” cím arra utal, hogy boldog Adolf Kolping szemléletében az alkotó tevékenység megszentelésének jelentős szerepe van életünkben. Alkotásunk olyan lesz, amilyenek mi magunk is vagyunk. Az elmélkedések önmagunk, keresztény erkölcsi jellemünk formálására is segítséget nyújthatnak.

Korinek László: „Kolpinggal egy jobb Európába” (102 oldal)

Kiadó: Magyar Kolping Szövetség (1996)

Dr. Korinek László egyetemi tanár mint a Magyar Kolping Szövetség világi elnöke 1990-1996 közötti időszakban számos előadást tartott és tanulmányt írt a rendszerváltozást követő gazdasági és társadalmi helyzetről és ebből adódóan a katolikus társadalmi szervezetekre háruló feladatokról. Foglalkozott az állampolgári jogok alakulásával, a nemzetközi szolidaritás szerepével, az európai egyesülési folyamat problémáival.

Elemelte a magyarországi Kolping-mozgalom kibontakozásának esélyeit, itthoni mozgalmi akciók tanulságait. Az „Alsópáhoki levelek” cím alatti közleményekben ismerteti ennek a létesítménynek a keletkezés-történetét és a működtetésével kapcsolatos elvárásokat. Mindez időrendi sorrendben olvasható ebben az egyébként kétnyelvű (magyar-német) kötetben.

Bolberitz Pál: „Hit és Ész” (272 oldal)

Kiadó: Magyar Kolping Szövetség (1997)

Dr. Bolberitz Pál tanulmányai és előadásai közül ebben a kötetben olyanok szerepelnek melyek különféle témakörök tárgyalása során bizonyítják, hogy a hit és a tudás nincsenek ellentétben, hanem kölcsönösen feltételezik egymást. A hit erősíti a tudást, a tudás pedig megalapozza a hitet. Isten ugyanis csak egy értelmes világot teremtett. Nincs kettős igazság, hanem a hit által megismert isteni igazságok elmélyítik, gazdagítják természetes tudásunkat. A kötetben összegyűjtött írások elhangzásuk illetve megjelenésük időrendi sorrendjében követik egymást.

Nemzetközi továbbképző rendezvény

Az Európai Kolping Szövetség a mozgalom eszmeiségét közvetítő vezetők számára az elmúlt évekhez hasonlóan az idén is továbbképzési lehetőséget kínál.

Célja a katolikus társadalmi tanítás egyik aktuális, súlyponti kérdésének a felelevenítése, és a kapcsolódó tapasztalatok kicserélése a többi európai ország képviselőivel.

Az előadások témái: a szolidaritás elve, az egyéni önzés és a szociális kötelesség közötti feszültség, az intézményes és magánkezdeményezéssel szervezett szolidaritás formái és jelentősége. Szerepelnek továbbá ilyen kérdések, mint: „Megmenthető még a szociális állam?”, valamint: „Mennyi szolidaritást képes egy társadalom teljesíteni?”

Az 1997. október 9–12. közötti rendezvény színhelye Magdeburg közelében fekvő Wendrgräben kastély. Az összesen hatvan résztvevő között nyolc magyar Kolping-tagra számítanak a rendezők. A szeminárium nyelve német. A közép- és kelet-európai résztvevőknek tanfolyamdíjat nem kell fizetniük, és az utazási költségmentesítést a SEK megtéríti.

A résztvevőket szeptember elejéig kéri Kölnben megnevezni. A részvételi szándékot ennek megfelelően korábban kell az országos szövetségünk Vihar utcai központjának bejelenteni.

Nagyon jó volna, ha élneek Kolping-tagjaink ezzel a rendkívüli lehetőséggel, azzal az elkötelezettséggel, hogy a szerzett ismereteiket, tapasztalataikat utánna minél szélesebb körben adják itthon tovább.

KOLPING atya tanácsai:

Az egyesületi előadásokra vonatkozó szabályok

Kolping nagy súlyt fektetett az egyesületben tartott előadásokra. Elnöktársai számára ezért erre vonatkozó ajánlásait írásban is lefektette:

1. Az egyesületekben ne tartsunk csupán vallásos tárgyú előadásokat.
2. Tartsuk azokat olyan időben, amikor a legtöbb tag jelen lehet, például rendszeresen vasárnap és hétfőn az esti órákban.
3. Az előadásokat csak megbízható emberek tartsák. Az elnök vagy alelnök maga is tartson hetenként legalább egy előadást. Megbízható és értelmes világiak is helyettesíthetik őket.... Az egyesületi tagok saját szakmájukról tarthatnak előadásokat... Idegen urak előadásain tanácsos, hogy a vezetőség valamelyik tagja jelen legyen. Az esetleges félreértéseket ugyanis így lehet a legegyszerűbben elkerülni.
4. Az előadásokkal lehetőleg a tagok többségének értelmi képességeihez kell alkalmazkodni. Általában feltételezhető, hogy a tagok az előadás témájához csak kevésbé értenek. A tárgyat ezért népszerű módon kell előadni, ami eleinte nem könnyű feladat. Az igazi népszerű előadás azonban sohasem közönséges. Helyi szövegek alkalmazásánál is kerülje az előadó a durva kifejezéseket, mert ezzel csak árt önmagának és témájának is.

5. Aki az egyesületben előad, ne úgy beszéljen, mint tanár a katedrán, vagy hitszónok a szószéken, hanem legyen atyai oktatója és barátja tudni vágyó ifjú barátainak. Az egyesületbe bizalmas, sőt kedélyes hang való. A figyelmet ez inkább képes ébren tartani, mint holmi szükségtelen fellengzősség. De pusztá tréfálkozássá se süllyedjen le soha az előadás.

6. Az előadó ne engedje nyilvános vitává fajulni az előadását. Ha valaki ellenvetést tesz, a kérdésre következék felelet, s azután semmi egyéb. Az előadónak tanítói tekintélyét mindenképpen meg kell tartania.

7. Az előadás alatt nem kell megengedni a szükségtelen ki-bejárást... A rendezők tartsák fenn a kellő rendet. Hogy a dohányzást az előadás alatt engedélyezzük-e és mikor, azt az elnök a körülményektől teheti függővé. Határozott szabályt e tekintetben nem lehet felállítani... Annyi bizonyos, hogy pár jó szó nagyobb hatása van, mint a feszes iskolászerű fegyelemnek.

8. Az előadások meghatározott rendjét lehetőleg meg kell tartani, igazi kényszerhelyzetben kívül az előadás ne maradjon el. Döntően az elnök áldozatkészségétől és odaadásától függ, hogy a tagok közösséggé fognak-e össze, vagy csak ideiglenesen tapadnak-e az egyesülethez. Az elnöknek meg kell mutatnia, hogy az ügy őt is érdekli, akkor majd fel fogja kelteni a tagok érdeklődését is.

9. Az előadónak ugyan jól át kell gondolnia a témája lényegét, de a beszédben fölösleges magát bizonyos szabályokhoz kötnie. Tartson szabad előadást, semmiképpen sem fölolvastatást. Csak bátran, rajta! A szabad előadás módját is meg kell tanulni, de idővel belejön az ember. Kitisztul mindaz, ami eleinte még zavaros volt. És a szabad előadás sokkal közvetlenebbül hangzik, mint fáradtságosan kigondolt és betanult, vagy éppenséggel felolvasott beszéd. Ezért hát lehetőleg mellőzzük a felolvasást. Hiszen mi az egyesületben szeretettel oktatni és nem beszédgyakorlatot akarunk tartani. Mire való tehát az a gyakran túlságos aggódás a külső forma és a kifejezések miatt? Beszéljünk természetesen, ezzel végül is a magunk dolgát könnyítjük! E megjegyzés főleg a fiatalabb papoknak szól, akik félelmükben, hogy a beszéd nem sikerül, nem mernek előadást tartani. Éppen a legényegyletben szokjatos hozzá kedves barátaim a szabad szóhoz, és ezáltal a gyorsabb gondolkodáshoz. Jobb iskolát erre nem is találtak.

10. Egészen természetes, hogy különbséget kell tenni a vallásos és a világi tárgyú előadások között. A vallást kellő méltósággal kell tárgyalni, jóllehet a legényegyletben nincsen helye sem az iskolai sem a prédikáló hangnak. Az előadás módját valamilyen az a körülmény határozza meg, hogy értelmes emberekkel akarunk komoly tárgyat bizalmas és vonzó módon megértetni. Óvakodjék az előadó különösen attól, hogy magasra ne szárnyaljon és el ne tévelyedjen kedvenc okoskodásai tömkelegében, amelyeknek a gyakorlati életben igen kevés, vagy éppenséggel semmi haszna sincsen.

Ha az előadó egyszer-mászor felszólítja a tagokat, hogy maguk jelöljenek ki tárgyat a megbeszélésre, akkor többnyire vallási kérdéssel állnak elő. Nem árt őket e tekintetben többször megkérdezni.

A világi témáknál szabadabb és vidámabb hangnemet lehet használni, kivéve persze, ha ezt a tárgy komolysága nem engedi. Lehet közbeszótt történetekkel és adomákkal is fűszerezni az előadást és így ébren tartani a figyelmet.

KÖRZETI HÍRADÓ

NYUGAT

Találkozásom Kolpinggal

A badacsonytomaji Kolping család megalakulásának szervezése közben értesültünk arról, hogy a nyugat-magyarországi körzeti szövetség zarándok utat indít a franciaországi Lourdesba. A lehetőséget meghallva, négyen úgy éreztük, hogy régi vágyunk teljesülhet.

Így, első találkozásunk a Kolping család mozgalommal ünnepi találkozás lett, a lélek ünnepe. Az alsópáhoki hotel parkolójából indultunk kiváló és értő csoportvezetőnkkel, Pálczás Edittel és a csoportot kísérő prézesjelöltünkkel, Schaffer atyával.

Zoltán atyával az út előtti lelki készülésünk óriási volt, mégsem ért föl addig az élményig, amit Lourdes, a hit és reménység városa és abban a Szűzanya mindenütt érezhető jelenléte keltett bennünk.

Közös rózsafüzér-imádságaink, meghitt reggeli szentmiséink, a felemelő lourdesi keresztút, no és a lourdesi Massabielle barlang a Sze-

lőtelen Fogantatás által fakasztott forrással, mind-mind lelki tartalékaikat erősítik, melyekre visszagondolva a nehéz napok és a gondok is elviselhetőbbek, amik által hitünk egy újabb erős támaszt nyert.

E léleküdtő utazás során a Kolping családok közössége előttünk, újoncok előtt kiválóan vizsgázott. Mindvégig egyetértésben, szeretetben és barátságban fogadtuk be a nem mindennapi élmény-halmazt.

Kis csoportunk számára így lesz örökre elválszthatatlan a lélekgyógyító lourdesi forrás és a Kolpingmozgalom, mint a lélek örömeinek forrása.

Dr. Kondorosi Andrea
Badacsonytomaj

Találkozás imában és szeretetben

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s arra rendeltelek, hogy menjetek, teremjétek gyümölcsöt, maradáno gyümölcsöt” Jn. 15.16

Április 26-án, szombaton nyugdíjas Kolping találkozóra voltunk hivatalosak az alsópáhoki plébánia új termébe. A találkozót vezetőnk, Zugor Emi szervezte, a rendezést a páhoki testvéreink Kovács János prézes atyával együtt vállalták el. Programunkat imádsággal, szent énekekkel kezdtük, majd a minden jóval elhalmozott asztal mellett külön-külön beszámoltunk Kolping családjaink munkájáról, életéről, megosztva gondjainkat is.

Többek között az evangélium szellemében szó esett arról is, mi lehet a szerepe a szervezetben az idősebb testvéreknek. A fiatal erő sokszor hajlamos lenézni az öreg gyengeségét, de nem szabad felednünk az idősek imádságos háttéré nélkülözhetetlen bármely közösség jó és hasznos működéséhez.

Felkért előadóink igényes előadásai után a közös ebéd következett, majd sétálni indultunk az üdülőfaluba. Lenyűgöző látvány tárult elénk, a hely még szebb lett, mint ahogy utoljára láttuk. Sportpályák, úszómedence, és még számtalan, a regenerálódást szolgáló alkalmatosság készült a pihenni vágyóknak. Zárójelben jegyeznénk meg, reméljük, ez az újulás vár majd a falu templomára is, hogy a test felfrissülése mellett a lélek megújulása is szép környezetben történhessen.

A körséta után visszatértünk a plébániára, ahol programunk közös társasjátékkal folytatódott, amit emlékezés követett elődeinkre, múltunkra. Majd sok közös ének és szavalat.

A búcsú az Isten házában történt, ahol hálát adtunk a Mindenhatónak a tartalmas napért és kértük áldását továbbra is munkánkra, életünkre.

Köszönjük ezt a csodálatos alkalmat elsősorban az Úrnak, és persze mindazoknak, akik serénykedtek a szervezésben és rendezésben. Isten fizesse meg!

Andor Imre és felesége
Zalaegerszegi Ferencs
Kolping család tagjai

Senior találkozó a nyugati körzetben

Búcsúzik a IV. d

Gondolatok az első zalaegerszegi kolpingos osztály ballagásán

Zalaegerszegen négy esztendővel ezelőtt helyi összefogással: egy iskola, a szülők, egy egyházközség és néhány önkormányzati képviselő összefogásával egy „kísérlet” indult útjára: a Széchenyi István Műszaki Szakközépiskola előzetes kapcsolatfelvétel és tárgyalások után készennek mutatkozott úgynevezett kolpingos osztály indítására. Az akkor alakult zalaegerszegi Ferences Kolping Család vállalta az osztály patronálását. Az iskola biztosította,

hogy az osztály tanulói kivétel nélkül vállalják a részvételt a hittan oktatáson, valamint a német nyelv tanulását. A Ferences Kolping Család pedig megismerteti a diákokkal Adolf Kolping szellemiségét és integrálja őket a hazánkban megújuló Kolping mozgalomban.

A hónapok, iskolaévek gyorsan múltak, s mfg hallgatjuk a ballagó diákok énekét, óhatatlan is mérlegelnünk kell a négy esztendőben történeteket. A kísérlet eredménye – az

érintettek egybehangzó véleménye szerint – várakozásainkat felülmúlja. A végzős osztály diákjai viselkedésükben, érdeklődésükben, értékek iránti fogékonyságában, tanulmányi eredményeikben, közösségi összefogásban mások, mondjuk ki: jobbak, érettebbek, felelősebben gondolkodnak, mint társaik. Örömmük kölcsönös a szülőkkel, iskolával, a Kolping család tagjaival. Érezhetően növekszik az igény újabb osztályok indítására. Mindez a továbblépés lehetőségének felkutatására kell, hogy ösztönözzön bennünket! Jelenlegi módszerünkkel mennyit vállalhat a Kolping Család? Kolpingos szellemiségű kollégiummal egyszerre több iskolában is jelen lehetnénk! Honnan vegyünk az induláshoz szükséges anyagiakat?

Az eddigiekért a „Te Deumos mi-sén” mondtunk köszönetet és hálát. Bízunk a jövőben és reméljük, hogy a most végzős diákokkal hasznos és aktív polgárokkal gyarapodik a nemzet és benne a Kolping mozgalom is. Köszönet mindezért azoknak, akiknek az elért eredményben része volt!

Dr. Marx Gyula

Ópusztaszeri kirándulás

Az Egri Kolping Család Katolikus Legényegylet április elején tagjai részére kirándulást szervezett a Nemzeti Történelmi Emlékparkba. Az utazás költségeit az egyesület fedezte, a résztvevőknek csupán a belépőjegyet kellett megvenniük. A hűvös, szeles idő ellenére is jó hangulatban érkezünk meg Ópusztaszerre.

Megnéztük a honfoglalás ezredik évfordulójára készült, Keletről a Vereckei-szoroson átkelt, és a Kárpát-medencében 896-ban hazát alapító, őseinket ábrázoló Feszty-körképet. Megcsodáltuk a panoptikumot, a tájházakat és mindent, amit egy nap alatt megnézhattunk. Hazafelé az utazást Kecskeméten megszakítottuk és a belvárosban rövid

sétát tettünk, majd vidáman énekelve folytattuk utunkát.

Ma, amikor oly sok ember szájából hallhatjuk, hogy nem számít, hogyan nevezik az országot, hová tartozik, csak legyen elegendő „pénz. pénz. pénz”, a Kolping családoknak fontos feladatuk, a keresztény értékek mellett a nemzeti értékek, a történelmi hagyományok megőrzése, ápolása, a nemzeti öntudat fejlesztése.

Gyermekeinkkel együtt vettünk részt ezen a kiránduláson és látszott arcukon, hogy mennyire hatása alá kerültek a látványnak. Valami megmozdult bennük, bennünk! Érdemes volt elmennünk, mert a lenyűgöző látvány mellett csodálatos élménnyel lettünk gazdagabbak. Az együtt töltött idő Kolping családjunk tagjait közelebb hozta egymáshoz, közösségünk erősödött.

Flaskay Mihályné
Egri Kolping Család

Ünnepélyes tagfelvétel Egerben

Egerben minden év május 1-jén történik az új tagok felvétele. Hála Istennek, ebben az évben különösen sok érdeklődő volt, akiket hosszabb várakozási idő után ünnepélyesen avattunk. Felsőtárkány mellett a Barát-réten 10 órakor kezdődött a szabadtéri szentmise, amelyet Czakó István kanonok úr mondott. A szentbeszéd után egyenként szöfoltünk a jelölteket az oltár elé és miután kijelentettük a tagság előtt, hogy a felvételre méltónak találtuk őket, közösen olvasták fel a fogadalomtétel szövegét. A Kolping jelvényt 26 új tagnak tűzhattük fel és szeretettel fogadtuk őket családjunkba. Különösen örültünk annak, hogy a tagok egyharmada harminc év alatti, ezáltal az egész Kolping család megfiatalodott. Az ünnepség keretében köszöntöttük a jelenlévő édesanyákat. Ebédet, jó fűz gulyást 150 főre készítettünk, de az egésznapos programon mintegy 160-170 tag és érdeklődő vett részt. A felnőttek és gyermekek részére vetélkedőket szerveztünk, labdajátékra is volt lehetőség. Az

ünnepünkről hírt adott a helyi sajtó, jelen volt a regionális televízió és a felvételt már aznap este a hírműsorban leadták. Jó érzés volt, hogy ennyi embernek örömet szerezhettünk és megköszönve a szép na-

pot indultak haza. A Kolping család pénztára a rendezvényt több mint tízezer forinttal támogatta, de a résztvevők is hozzájárultak a kiadásokhoz.

Bisztriczki László
Egri Kolping Család elnöke

KELET

Éledőben a Kolping család?

Egyházközségünkben sokféle kis-közösség és csoport működik több-kevesebb taggal jól vagy kevésbé jól. Azt hiszem, eddig az utóbbi csoportba kellett hogy soroljuk a Kolping családot, amely több mint egy évvel ezelőtt Nyíregyházán is megalakult.

Azóta nem sok minden történt. E helyzetet változtatandó, határoztuk el 1996. december 12-én néhány Kolping-taggal, hogy megpróbáljuk „Csipkerózsika álmából” feléleszteni a kis közösséget. Szeretnénk mindazokat a gyermekeket és felnőtteket, ifjakat és nyugdíjasokat családjunkban látni, akik az alapító, Adolf Kolping szellemében szeretnének közelebb kerülni Istenhez, aktív tagjaivá válni az egyháznak, és az ő útmutatása alapján szeretnék a társadalom különböző színtereit a krisztusi tanítással megszentelni. Az elhatározást tettek követték.

Ennek szellemében meghirdettük a tél folyamán a Kolping használtruha vásárt. Január 13-án a bérnalközök szüleinek tartott értekezleten (60-70 szülővel) ismertettük meg a Kolping családot és a mozgalmat. Február 3-án miskolci Szent Anna Kolping család prézese, Zachár Géza atya, s két tag, Üveges Lajos elnök és Pető László barátaink jöttek el. Közvetlenül és kedélyes formában beszéltek nekünk arról, hogy ők mit tesznek és miként dolgoznak Kolping szellemében. Ekkor a jelenlévők elhatározták, hogy hamarosan meghirdetjük az idei első családos összejövetelt.

Február 16-án vasárnap délután négy órától a plébánia nagytermében – a hideg idő ellenére – mintegy negyvenen jöttünk össze általános iskolásoktól kezdve a nyugdíjasig, minden korosztály képviselőjében.

A csaknem három órás együttlét alatt ima, vers, ének, elmélkedés, nevelési tapasztalatok kicserélése, gyermekek játéka, bibliai és vallási vetélkedő váltották és követték egymást, és végül megéhezve közösen elfogyasztottuk a magunkkal hozott kis elemőzsiát.

Itt határoztuk meg közösen, hogy márciustól kezdve havonta két alka-

lommal szeretnénk egymással találkozni. Általában a hónap második hétfőjén csak a felnőttek, míg a hónap utolsó vasárnapján gyermekekkel együtt szeretnénk kellemessé és hasznossá tenni az együttléteket.

Ezenkívül kedvezményes nyelv- és táncanfolyam, közös kirándulások, nyári táborozás, külföldi testvér-családdal való kapcsolatkeresés szerepel többek között terveinkben.

Juhász Imre, Nyíregyháza

Kolping Katolikus Akadémia

Egyházasközönségben egy kis baranyai településen is működik a Kolping Katolikus Akadémia. Eddig három előadást tartottunk meg a hívek kezdeményezésére épített templomban. Az előadást Dr. Bolberitz Pál professzor úr tartotta, „Jézus-kutatás mai állása” címmel. A második Molnár Ottó plébános úr „Magyar küldetésstudat a Kárpát-medencében a magyar szentek életének tükrében” előadása volt. A harmadik előadást Páter Illés Albert jezsuita szerzetes tartotta „Házasság, család” címmel. A negyedik előadás május 15-én volt, „Ember ismered önmagad?” címmel melyet szintén, Páter Illés Albert tartott.

Az előadások gondolata Leányfalun merült fel először, ahol az Egyházasközönségi Kolping Család lelki gyakorlaton vett részt. Nagy hatással volt ránk Bolberitz Pál prézes úr előadása. A prézest kísérő Városmajori Kolping Családdal az elmékedések szünetében folytatott tapasztalatcserék és beszélgetések folyamán merült fel a Kolping Katolikus Akadémia gondolata. Bolberitz Pál professzor úr is megerősített bennünket abban, hogy ezeket a nem mindennapi élményeket meg kell ismételni, és lehetővé kell tenni hogy a faluban és környezetünkben élő keresztények is megismerhessék és lelkiükben gyarapodhassanak.

Győri Béláné titkár

KOLPING KATOLIKUS AKADÉMIA HÍREI

Mint közismert a Kolping Katolikus Akadémia már több mint egy éve kezdte meg működését Dr. Bolberitz Pál pápai prelátus vezetésével. Örömmel értesültünk, hogy országosan gyarapszik az akadémiai előadások száma. A jövőben várjuk minden újonnan szerveződött akadémia híreit s helyet kívánunk adni a nagy nyilvánosság előtt minden egyes okos szónak és bölcs gondolatnak az elhangzott előadásokból.

Az akadémia elsődleges célja Kolping szellemiségének továbbítása amely négy fő pontra épül s ezek forgóvetés szerűen mindig új megvilágításban kerülnek a hallgatóság elé:

1. Keresztény hit és erkölcs
2. Házasság és család
3. Munka és hivatás
4. Keresztény közéletiség

Kérésre szívesen teszünk ajánlatot előadókra, és a szervezésben segítségnyújtást nyújtunk a szerkesztőség

A városmajori Kolping Katolikus Akadémián

„Munka és hivatás a légiközlekedésben”

címmel tartott előadást Mudra István a ferihegyi irányítótorony vezetője

A repülés – az emberiség ősi álma – maga a csoda. Akik még soha nem repültek, mindig arra vágyanak, hogy egyszer kipróbálhassák, akik pedig már repültek, azontúl minden vágyuk az lesz, hogy újra szárnyalhassanak.

A görög mitológia viaszos- szárnyas Ikaroszától a polihisztor Leonardo da Vinci „madáremberét” és a Montgolfier testvérek első hőlégballonján át, Wright 1903-as, első „igazi” repülőgéppel végzett néhány másodperces repüléséig egyes út vezet a mába, amikor a nagy távolságok legyőzésének legalapvetőbb eszközüvé vált a repülőgép. Ma már 8–10 óra alatt el lehet jutni a Földünk egyik feléről a másikra, 2 óra alatt a gyönyörű Párizsba, vagy alig 30 perc szükséges csupán a száz éve még két napnyi útra lévő Bécs eléréséhez. A „mindig magasabbra, mindig gyorsabban” szemlélet – melyhez a mai anyagias világban a „leggazdaságosabb” fogalom is társult – persze csak akkor nyújt igazán belső örömet és biztonságérzetet, ha az ember elfogadja Isten ajándékát, és mindazt a tudást és tehetséget, amivel Ő megajándékozott minket, kellő alázattal és megfelelő módon használja.

A repülés és a kapcsolódó szolgáltatások fejlődését is persze gyarló emberi szándékok vezérelték, és sajátos módon mindig a háborúk jelentették a fejlődés egy-egy állomását. Ahogy változtak a katonai igények, úgy követte azokat a polgári repülés gépparkjának fejlesztése, és úgy növekedett egyre inkább az igény a kényelemre, a jobb fedélzeti ellátásra, a minél biztonságosabb földi kiszolgálásra, és a légiforgalom irányítására.

A légiutaskísérők (közismerten stewardess-ek) feladata igen sokrétű. Az utasok kiszolgálása csak felszín, ennél sokkal fontosabb, hogy a megfelelő kiképzést követően a légiutaskísérők felelősek az utaskabin, vagyis a benne utazók biztonságáért, „kezelniök” kell a „nehéz eseteket”, vagyis azokat az utasokat, akik túlságosan szabadosan viselkednek, vagy éppen túlzóan félnek. Barátságosnak és kedvesnek kell lenniük, segíteniük kell főleg a gyerekeket és időseket, és sajnos manapság képesnek kell lenniük fölismerni a bizonyos potenciális veszélyt jelentő utasokat, akik előre elhatározott cselekedeteikkel bajt okozhatnak.

A légiforgalmi irányító működési körét rendkívül sok befolyásoló körülmény (időjárás, különleges légikorlátozások, katonai repülések, kényszerhelyzetek) alapvetően meghatározzák. Mindezek figyelembevételével kell vezetnie a légiforgalmat az adott esetben kapacitásának végső határát elérő légtérben. Ez a feladat rendkívül nehéz, főleg ha meggondoljuk hogy például hazánk légtérében egy átlagos nyári napon 2 ezer (évi átlag 61 ezer) repülőgép működik.

A légiforgalom irányításában dolgozó embernek gyors gondolkodásúnak, határozottnak, magasfokú koncentráció-képességűnek és döntéskészesnek kell lennie ahhoz, hogy a légiforgalom hatékony de gazdaságos, de mindenekelőtt biztonságos áramoltatását (irányítását) végre tudja hajtani. A rendkívül szigorú szabályok betartása és betartatása mellett lehet csak megvalósítani a nagyfokú biztonságot, amit a légiközlekedés igényel és általában jelent.

(Részletek az előadásból)

Csíksomlyó 1997.

A székelyek immár 430-adszor, mi az érsekvadkerti Kolping család tagjai pedig negyedszer zárandokoltunk el pünkösdkor a hagyományos csíksomlyói búcsúra, a székelység ősi zárandokhelyére, hogy a Szűzanya segítségét és oltalmát kérjük családjaink és mindannyiunk számára.

Az idén is nagyon sokan jöttek el a Kárpát-medence minden részéről és még azon túlról is. A Somlyó hegyén megtartott ünnepi nagymisén, melyet Dr. Paskai László bíboros úr celebrált, több mint 300 ezren vettek részt. Számunkra külön nagy élmény volt, hogy Zetelakáról gyalog tehetjük meg a Hargita gyönyörű tájain keresztül a mintegy 50 km-es utat a somlyó-kegyhelyig.

Ezúton szertnénk köszönetet mondani a zetelakai Kolping testvéreknek szívvelyes vendéglátásukért és azért, hogy lehetővé tették számunkra ezt a csodálatos gyalogos zárandoklatot. Jövőre ismét megyünk, reméljük még többet!

(fater)

Az érsekvadkerti Kolping család tagjai a zetelakai kereszthaljával

Kisgörbő

apró falu Zala megyében, amely néhány lelkes Kolping-tagon kívül mindenki számára ismeretlen.

Pár éve az augsburgi szervezet munkatársai vásároltak itt egy családi házat, amelyhez 1 ha termőterület is tartozik. Két esztendeje felajánlották, hogy hazai vállalkozók vagy kistermelők hasznosítsák a területet, illetve a házat. Ez idáig senki nem élt ezzel a lehetőséggel. Amennyiben a lap olvasói, vagy ismerőseik körében valaki lát fantáziát a kisgörbői objektum működtetésében, kérjük, jelentkezzen a szerkesztőségben.

Gerlei Éva

Dr. Bolberitz Pál professzor, prézes június elején a hajdúdorogi görög katolikus egyházmegye papjai részére, Miskolcon és Nyíregyházán Kolping Adolf életéről és működéséről tartott továbbképző előadást, melyet a görög katolikus papok nagy érdeklődéssel hallgattak.

KOLPING

A MAGYAR KOLPING SZÖVETSÉG LAPJA

Főszerkesztő: Dr. Bolberitz Pál.

Szerkesztőség:

1035 Budapest III. Vihar u. 8.
Telefon: 250-1239 • Fax: 188-7394

Felelős kiadó:

A Kolping Mozgalomért
Alapítvány Kuratóriumának Elnöke
A lapban megjelent írásokért
és illusztrációkért tiszteletdíjat
nem fizetünk

Adományokat
köszönettel elfogadunk

Postabank és Takarékpénztár Rt.
119-91102/021-12437

Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza
Ha szükséges, helyhiány miatt a
kéziratokat szerkesztve közöljük

A lap ára: 30 Ft

Tipográfia: Brozsek Béla
Kucsák Könyvkiadás és Nyomda,
Vác, 1997.